

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.345 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 juni 2008 België is binnengekomen, diende op 30 juni 2008 een asielverzoek in. Op 30 juni 2008 werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen ook in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. In het kader van zijn asielverzoek werd verzoeker op 1 juli 2008 gehoord door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 2 september 2008, overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.4. Bij schrijven van 11 september 2008 verzocht verzoeker om toepassing te maken van de humanitaire en van de soevereiniteitsclausule van de verordening 343/2003.

1.5. Op 23 september 2008 willigden de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2008 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 23/09/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 30/06/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Betrokkene verklaart niet te weten in welk land hij samen met de smokkelaar was beland toen hij vanuit Iran via Turkije in Griekenland was terechtgekomen. Op 29/03/2008 werd betrokkene er tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 30/06/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 02/09/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 23/09/2008 heeft Griekenland zijn explic(i)et akkoord gegeven tot overname van bovenvermeld persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. De smokkelaar heeft betrokkene hier afgezet. Betrokkenes geld zou op zijn geweest.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Per faxbericht van 22 oktober 2008 diende verzoeker een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Bij arrest nummer 17.615 van 24 oktober 2008 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 20 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 20 november 2008 werd verzoeker overgedragen aan de Griekse autoriteiten.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in zijn motivering zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeldt op basis waarvan hij de beslissing heeft genomen en dat deze als afdoende dienen te worden beschouwd. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10, punt 1, van de verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening nr. 343/2003), gemotiveerd dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu is gebleken dat verzoeker op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat de Griekse overheid op 23 september 2008 heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker. Verder wordt geduid dat er geen concrete basis is om verzoekers asielaanvraag in België te behandelen op basis van artikel 3, punt 2, of artikel 15 van de verordening nr. 343/2003 aangezien verzoeker verklaarde geen familie te hebben in België, dat hij aangaf in goede gezondheid te zijn en dat hij - aangezien hij, tijdens zijn gehoor, stelde slechts een asielaanvraag in België te hebben ingediend omdat een smokkelaar hem naar België had

gebracht en hij over geen financiële middelen meer beschikte - geen specifieke elementen aanhaalde waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn aanvraag in België diende behandeld te worden. Tevens wordt toegelicht dat Griekenland uitdrukkelijk heeft bevestigd dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Griekenland een asielaanvraag kan indienen, dat Griekenland het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) heeft ondertekend en dat verzoeker geen enkele informatie geeft over enige niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen rekening gehouden werd met de situatie in Griekenland en met zijn persoonlijke ervaringen in dat land. Ook wordt gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis zullen gesteld worden van de overdracht van verzoeker, zodat een aangepaste opvang kan voorzien worden. De formele motiveringsplicht heeft voorts niet tot gevolg dat een vreemdeling dient gehoord te worden inzake een schrijven dat hij, nadat hij reeds was gehoord, overmaakte aan het bestuur. De Raad dient, gelet op voorgaande uiteenzetting, te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu hij deze bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

3.1.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat hij geen enkele informatie heeft verstrekt over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten.

De Raad kan slechts vaststellen dat, uit het neergelegde administratief dossier, blijkt dat verzoeker toen hij op 1 juli 2008 gehoord werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geen melding maakte van het feit dat hij in Griekenland zou onderworpen geweest zijn aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij, in een later schrijven, heeft geduid dat hij in Griekenland niet de kans kreeg om een asielaanvraag in te dienen, kan de Raad slechts opmerken dat in de bestreden beslissing is vermeld dat de Griekse autoriteiten uitdrukkelijk hebben bevestigd dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen bij zijn terugkeer naar Griekenland. Ook dit gegeven vindt steun in het administratief dossier, zodat het bestuur het materiële motiveringsbeginsel niet miskent door te besluiten dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland verzoeker, alvorens zijn asielverzoek werd behandeld, zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de materiële motiveringsplicht, van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of een overschrijding of afwijking van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, punt 2, 10, punt 1, 15 en 18, punt 7, van de verordening 343/2003 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Als toelichting bij het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“2.2.1.

De verwerende partij steunt zich op zogenaamde garanties die door de Griekse autoriteiten werden gegeven.

Deze garanties zijn niet geloofwaardig en gaan in tegen de praktijk.

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere Europese landen en dit gezien er geen enkele bescherming door de Griekse autoriteiten wordt gegeven. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

“Over the past 25 days the Alien's Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications.” (stuk 4, dd. 13 oktober 2008)

(vrije vertaling: Sedert de laatste 25 dagen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken van Athene de deuren gesloten en aanvaardt deze geen nieuwe asielaanvragen.)

Deze oproep dateert van voor de bestreden beslissing. Door de verwerende partij werd hierover geen uitleg gevraagd aan de Griekse autoriteiten.

Door het Europese Hof voor de Rechtban van de Mens werden ten aanzien van de verwerende partij reeds twee schorsingen tot repatriëring uitgesproken in gelijkaardige 'dossiers' (stuk 6: dd. 1 september 2008 en stuk 7, dd. 21 oktober 2008).

2.2.2.

Toen de verzoekende partij werd aangehouden door de Griekse autoriteiten werd hij vastgehouden gedurende een drietal dagen. Tijdens deze aanhouding werd hem geen enkele uitleg gegeven over eventuele asielprocedure. Er is nooit een tolk aanwezig geweest. Bovendien traden de Griekse autoriteiten zeer hardhandig op ten aanzien van de verzoekende partij enkel de vingerafdrukken werden genomen.

De verzoekende partij heeft zijn ervaringen duidelijk uiteengezet met een schrijven van 11 september 2008 (stuk 3). Nooit heeft de verwerende partij enige moeite gedaan om hem hierover te ondervragen.

De verzoekende partij heeft een asielaanvraag ingediend in België. Dit betekent dat deze aanvraag zowel wordt onderzocht op basis van het statuut van politiek vluchtelingen (artikel 48/3 Vreemdelingenrecht) als het statuut van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 Vreemdelingenrecht). De verzoekende partij is afkomstig uit Maidan-Wardak (Centraal - Afghanistan).

Gezien deze provincie staat op de lijst van het UNHCR als onveilige gebieden, bestaat er een reële kans dat aan de verzoekende partij minstens subsidiaire bescherming, overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal worden toegekend.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij (impliciet door het nemen van de bestreden beslissing) beweert, staat het voldoende vast dat in Griekenland vandaag de dag geen bescherming zal worden geboden aan de verzoekende partij bij zijn terugkeer naar Griekenland en dit niettegenstaande het uitdrukkelijk akkoord van Griekenland tot overname.

In tegenstelling tot de feitelijke situatie die voldoende is omschrijven en beschreven in de nationale, internationale pers, rapporten van organisaties die de belangen van de asielzoekers verdedigen (zie hieronder), wordt door Griekenland een akkoord tot overname aan België gegeven en zou Griekenland beweren dat de asielaanvraag van de verzoekende partij zal worden behandeld. Dit is onbegrijpbaar als me de feitelijke situatie bestudeerd.

Bovendien is de verwerende partij niet in staat om deze feitelijke situatie te weerleggen. Men verschuilt zich op een zogenaamd akkoord die werd gegeven door de Griekse autoriteiten tot

overname van de verzoekende partij waarin een standaard formulering is opgenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Dit is geen ernstige garantie.

2.2.3.

Uit een rapport van UNHCR van november 2007 (UNHCR, *Asylum in the European Union. A Study of the Implementation of the Qualification Directive*, November 2007, in het bijzonder p. 37 en 80, <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=473050632&page=search>.) blijkt dat Griekenland de Richtlijn 2004/83 niet correct heeft omgezet.

Ook de verwerende partij is van deze informatie op de hoogte. Op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel had zij de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging moeten nemen.

Een zogenaamd schriftelijke akkoord van Griekenland geeft geen voldoende garanties, en dit zeker niet gelet op de feitelijke situatie die de asielzoekers vandaag de dag ondergaan in Griekenland.

2.2.4.

In februari 2006 is de Europese Commissie een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland omwille van de niet-naleving Van de Dublin II-Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers (UNHCR "The return to Greece of asylum-seekers with 'interrupted' claims", juli 2007).

De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg op basis van artikel 226 van het EG-Verdrag, omwille van het niet naleven van de verplichten.

(http://ec.europa.eu/community_law/eulaw/decisions/des_08_01_31).

Deze 'infringement procedure' is echter nog hangende. UNHCR vraagt daarom 'to make generous use of the sovereignty clause (art. 3(2) of the Dublin Regulation) given that the changes in Greek practice are partial and not yet set out in law.' (UNHCR "The return to Greece of asylum-seekers with 'interrupted' claims", juli 2007).

Een voorzieningsrechter van de rechtbank te Zwolle (Nederland) oordeelde in het vonnis AWB 07/13878 van 25 mei 2007 dat: "Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan, van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden". (Vluchtelingenwerk Nederland, Voorzieningsrechter rechtbank Zwolle 25 mei 2007, AWB 07/13878, Update 2007, nr. 23, jaargang 13, 6 juni 2007, pag. 9/12)

Het Europees Parlement vroeg via een resolutie van 12/7/2007 dat er geen Dublin doorverwijzingen zouden gebeuren als het geweten is dat een staat Iraakse asielaanvragen niet behoorlijk in overweging neemt. Het Europees Parlement vroeg dat de staat waar de asielaanvraag ingediend werd, de aanvraag zelf behandelt, zoals toegelaten door artikel 3, 2° van de Dublin II verordening. (aanbeveling 9, (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6-TA-2007-0357+0+DOC+XML+V0//EN&language=EN>))

2.2.5.

In een verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het LIBE Comité van het Europees parlement van 17 juli 2007 spreekt men zich onder meer uit over de slechte toestand in de detentiecentra en de behandeling van asielzoekers in het algemeen en verklaart dat 'In general, the arrival and reception of asylum seekers and migrants as well as the return of irregular migrants raise important humanitarian and protection concerns.' (Jeanine Hennis-Plasschaert, "Rapport de la délégation de la commission LIBE sur la visite en Grèce (Samons et Athènes)", Parlement Européen, dd. 17 juli 2007).

Dit werd ook reeds aangekaart door de World organization against Torture in hun rapport van 5 april 2007: «Alleged ill-treatment and fear of forcible deportation of Iraqi refugees ».

Een aantal Griekse mensenrechtenorganisaties hebben in de zomer van 2007 gerapporteerd over het feit dat Iraakse asielzoekers door Griekenland naar Turkije worden gestuurd, op basis van een bilateraal terugnameakkoord tussen Griekenland en Turkije. Turkije repatrieert de asielzoekers op zijn beurt terug naar Irak. Het gaat om 16 NGO's waaronder Amnesty International (Press release van NGO in Griekenland: "Refoulement of Iraqi citizens fleeing to Greece", dd. 1/8/2007).

De kans is dan ook reëel dat een Afghaanse asielzoeker wordt gerepatrieerd naar Afghanistan.

2.2.6.

De argumentatie van de verzoekende partij werd bevestigd door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr 2769, AR 15.599, dd. 19 oktober 2007 (stuk 3).

Sedert deze uitspraak zijn nog meerdere vernietigende rapporten geschreven omtrent de situatie van asielzoekers in Griekenland:

In oktober 2007 publiceerde Pro Asyl een rapport over de rondt dramatische situatie van asielzoekers in Griekenland: 'The truth may be bitter but it must be told'. (Duitse Stichting 'Pro Asyl': "The truth may be bitter, but it must be told", oktober 2007)

Op 7 februari 2008 heeft The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II-Verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers. De opschorting zal duren tot nader onderzoek gebeurd is.

Deze beslissing werd genomen op basis van een informatie die op 18 januari 2008 werd verstrekt door de Norwegian Helsinki Committee en de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS). In een gezamenlijke brief hebben die 2 organisaties een overzicht gegeven van de verontrustende situatie in Griekenland en er op gewezen dat Noorwegen mogelijkerwijze het principe van non-refoulement schendt door asielzoekers naar Griekenland terug te sturen. Nader onderzoek werd aangekondigd. (Greek Helsinki Monitor, Greece: Norway suspends asylum seekers referrals to Greece because of rights violations, press release 10 februari 2008)

Op 8 februari 2008 heeft het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman and Degrading Treatment or Punishment (CPT) een rapport gepubliceerd over zijn bezoek aan Griekenland van februari 2007. Daaruit blijkt dat de detentieomstandigheden van, met name vreemdelingen, verslechterd zijn in vergelijking met een vorige bezoek in 2005. De gesignaleerde tekortkomingen worden steeds ernstiger en geen van de eerdere aanbevelingen die in 2005 werden gedaan, is opgevolgd. Talloze gevallen van mishandeling en foltering worden beschreven. (<http://www.cpt.coe.int/documents/grc/2008-03-inf-eng.htm>)

Op 21 februari 2008 heeft Pro Asyl, de Duitse NGO een petitie ingediend bij het Duitse parlement, met het verzoek om aan de overdrachten naar Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening te stoppen. (<http://www.proasyl.de/en/index.html> en http://www.proasyl.de/fileadmin/proasyl/fm_redaktiire/Eur%20pa/Griechenland/Petition_Griechenland-engl.pdf)

Duitsland heeft eind februari 2008 alvast beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II-verordening. (Athens News, Greece Blacklisted by Germany, dd. 29 februari 2008,

http://www.athensnews.gr/athweb/nathens.prnt_article?e=C&f=13276&t=11&m=A13&aa=1)

Op 27 februari 2008 heeft Amnesty International de openbare verklaring "Greece: No place for an asylum-seeker" uitgegeven. In die verklaring roept Amnesty International Griekenland op om de huidige situatie van vluchtelingen en asielzoekers te verbeteren en wijst het op haar verplichtingen op vlak van mensenrechten en asiel. Amnesty International roept de lidstaten op om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II-verordening). Amnesty International rapporteert over willekeurige detentie van asielzoekers tijdens hun procedure, verhoren zonder tolk of advocaat en systematische weigeringsbeslissingen in eerste aanleg. (Amnesty International, Greece: No place for an asylum-seeker, dd. 27 februari 2008).

Op 29 februari 2008: Asylkoördination van Oostenrijk vraagt de minister van Binnenlandse Zaken en om geen asielzoekers meer naar Griekenland terug te sturen in het kader van de Dublin II-verordening en toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II-verordening) (http://www.asyl.at/fakten_1/asyl_2008_05.htm)

Tijdens een persconferentie op 4 maart 2008 deed UNHCR Griekenland een oproep om vluchtelingen beter te beschermen. ([Call for refugees' protection](#))

Ook het Zweeds Hoog Gerechtshof heeft het uitwijzen van (Irakese) asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen in Griekenland (EUobserver.com, Greece criticized over treatment of asylum - seekers, dd. 11 maart 2008).

Op 11 maart 2008 doet Vluchtelingenwerk Nederland een oproep aan de Nederlandse regering om geen asielzoekers terug te sturen naar Griekenland in het kader van de Dublin II -Verordening totdat er duidelijke en structurele verbeteringen zijn vastgesteld in de asielprocedure en de behandeling van asielzoekers (Brief van Vluchtelingenwerk Nederland aan het Nederlands Ministerie van Justitie, dd. 11 maart 2008).

Ook het verslag van de ECRE, *Sharing responsibility for refugee protection in Europe: Dublin Reconsidered*, dd. maart 2008, <http://www.ecre.org>, p. 10 voetnoot 25, p. 14 en voetnoot 51 op pagina 14 en 15, bevestigt de wantoestanden in Griekenland.

"In an open letter sent to the European Commission and the 27 member States ECRE, an alliance of refugee groups across Europe, calls for measures to be taken to safeguard the rights of asylum

seekers entering the EU via Greece. Greece has the lowest rate of asylum-seeker application approval in the European Union. It gave the green light to only 0.04% of requests last year, 0.05% in 2006 and recognised only 39 and 11 refugees in 2005 and 2004 respectively. Afghans and Iraqis fleeing war make up the bulk of those who seek asylum in Greece, fearing political persecution in their countries.

...

"By requiring that those fleeing persecution must claim asylum in the first EU country they reach, the Dublin system fails to take account of the fact that a person's chance of being recognised as a refugee varies hugely from one EU country to another. Greece is not a safe place for those in need of protection" said Bjarte Vandvik Secretary General of ECRE.

...

ECRE calls on all Member States to follow the example of Norway by immediately suspending Dublin transfers to Greece."

(ECRE, press release, 'spotlight on Greece - EU Asylum lottery under fire', dd. 3 april 2008)

In een rapport van 9 april 2008 stelt de Norwegian Organisation for Asylum: "The situation of asylum seekers in Greece is alarming. Thousands of asylum seekers live under unacceptable conditions, and without any form of legal protection. In addition, the chances of being granted asylum in Greece are next to nothing. It is therefore irresponsible to transfer asylum seekers to Greece." (Norwegian Organization for Asylum Seekers, Norwegian Helsinki Committee en Greek Helsinki Monitor, press release, 'Report on the violation of asylum seekers' Human Rights by Greece, dd. 9 april 2008, <http://noas.no> en het volledige rapport 'A gable with the right to asylum in Europe. Greek asylum policy and the Dublin II Regulation', dd. 9 april 2008, <http://noas.no>).

Ook de nationale pers heeft omtrent het onderwerp gepubliceerd (De Standaard, 16 april 2008).

Het rapport van UNHCR van 15 april 2008 (<http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=4805bde42>) trekt nog harder aan de alarmbel en vraagt de lidstaten NIEMAND meer terug te sturen naar Griekenland.

Griekenland heeft zelfs een uitdrukkelijke vraag gesteld aan de Europese Unie voor meer financiële middelen omdat zij de opvang van de asielzoekers niet meer aankunnen

(<http://www.europa-nu.nl/9353000/IIi9vvh6nfö8temv0/vhu6iw5er6y0?ctx=vh6ukzb3nnt0>).

De Belgische Staat is op de hoogte van de precare situatie. Dit blijkt uit de antwoorden van Minister Dewaele op de parlementaire vragen die hem omtrent de situatie in Griekenland werden gesteld in de Kamer op 5 maart 2008 (www.dekamer.be, CRIV 52 COM 134, p. 27 -30).

Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening (stuk 5).

De Rechtbank van Zwolle heeft opnieuw ook geoordeeld dat asielzoekers een risico lopen als zij worden overgedragen aan Griekenland in het kader van de Dublin II-Verordening (dd. 9 juli 2008, terug te vinden op de website van Vluchtelingenwerk Nederland:

http://www.vluchtelingenwerk.nl/index.php?option=com_content&view=article&id=76:rechter-fluit-albayrak-terug-bij-overdragen-asielzoekers-aan-griekenland&catid=13:actueel&Itemid=35).

Daarnaast verwijst de verzoekende partij ook naar het arrest van de eerste Franstalige kamer van de RvV, 1ste Franstalige Kamer, dd. 29 mei 2008, nr. 12.004, AR 26.9.29 en het arrest van de RvV, 2de Nederlandstalige Kamer, dd. 10 april 2008, nr. 9796, AR 24.788.

2.2.7.

Na het akkoord tot overname van de verzoekende partij door Griekenland, dd. 23 september 2008, blijkt de feitelijke situatie voor asielzoekers en kandidaat asielzoekers nog steeds niet te zijn opgelost in Griekenland. Integendeel.

Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de noodkreet van de Griekse advocaten waarin wordt gesteld dat er reeds 25 dagen geen nieuwe asielaanvragen mogelijk zijn in Griekenland, dd. 13 oktober 2008 (stuk 4, en reeds hierboven uitgewerkt).

Door het Europese Hof voor de Rechtbank van de Mens werden ten aanzien van de verwerende partij reeds twee schorsingen uitgesproken in gelijkaardige 'dossiers' (stuk 6: dd. 1 september 2008 en stuk 7, dd. 21 oktober 2008).

Bij het terugzenden van de verzoekende partij worden de hierboven wetsbepalingen geschonden door de verwerende partij."

Verzoeker voert in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent waardoor het aangewezen is om geen asielzoekers naar Griekenland te transfereren. Hij verwijst in dit verband voornamelijk naar het standpunt van het UNHCR, naar de verslagen van een aantal gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, naar de procedures die werd ingeleid bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeen-

schappen, naar een resolutie en een verslag van het Europees Parlement van juli 2007, naar de houding die door een aantal andere Europese staten werd ingenomen inzake het terugleiden van kandidaat-vluchtelingen naar Griekenland, naar berichtgeving in de nationale pers, naar antwoorden die werden verstrekt door een minister op parlementaire vragen en naar een aantal rechterlijke uitspraken.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Ter terechtzitting wordt evenwel niet betwist dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld dienen te worden volgens de nieuwe hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting betwist verzoeker ook niet dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld van de rol werd geschrapt.

Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig hervormd werd in de loop van het jaar 2008 kan verzoeker zich ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielverzoek zou behandeld zijn of dat hij het slachtoffer werd of zou kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtsschendingen in Griekenland.

Verzoeker poogt nog aan te geven dat de problemen in de praktijk in Griekenland nog niet volledig opgelost zijn en verwijst in dit verband naar *“de noodkreet van de Griekse advocaten waarin wordt gesteld dat er reeds 25 dagen geen nieuwe asielaanvragen mogelijk zijn in Griekenland”* en het gegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 1 september 2008 en op 21 oktober 2008 nog twee schorsingen heeft uitgesproken in gelijkaardige dossiers.

Het gegeven dat na de asielhervorming een aantal Griekse advocaten heeft kenbaar gemaakt dat de Griekse asielinstanties in Athene tijdelijk hun deuren hebben gesloten en geen nieuwe asielaanvragen aanvaarden laat niet toe vast te stellen dat vreemdelingen niet op andere plaatsen in Griekenland een asielverzoek kunnen indienen en doet geen afbreuk

aan het gegeven dat de Griekse autoriteiten, in het individuele geval van verzoeker, schriftelijk hebben bevestigd dat hij een asielaanvraag zal kunnen indienen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in twee individuele gevallen, waaromtrent verder geen enkele toelichting wordt gegeven, de Belgische overheid verzocht heeft - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5 of 62 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3, punt 2, 10, punt 1, 15 en 18, punt 7, van de verordening 343/2003 en maakt derhalve geen miskennis van substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van machts-overschrijding of machtsafwending aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33, punt 1, van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Verzoeker licht de schending van deze bepalingen toe als volgt:

“2.3.1.

Zelfs na een zogenaamde garantie van Griekenland blijkt het voor veel kandidaat asielzoekers onmogelijk te zijn om bij hun aankomst asiel aan te vragen. In de praktijk blijkt dat hun recht op toegang tot enig procedure van asiel onbestaande is.

Dit heeft de verzoekende partij ook aan de verwerende partij bevestigd op basis van zijn eigen ervaringen in de fax van 11 september j.l. (stuk 3).

Dit niettegenstaande de zogenaamde garanties van de Griekse autoriteiten waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

Dit wordt nogmaals bevestigd in een oproep van Griekse advocaten (zie stuk 4 en hierboven).

Bovendien krijgen de asielzoekers in Griekenland geen materiële of financiële steun om een verblijfplaats te vinden.

Noch wordt er rekening gehouden met de ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland en met de Griekse autoriteiten (geen uitleg om een asielprocedure op te starten, zelfs geen mogelijkheid daartoe, geen aanwezigheid van een tolk en het hardhandig optreden door de Griekse politionele diensten).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging genomen en in concreto nagegaan of de bovenvermelde internationale bepalingen worden gegarandeerd. De aandacht hiervoor van de verwerende partij werd door de verzoekende partij getrokken door zijn fax van 11 september 2008 (stuk 3).

De Europese Commissie, UNHCR en diverse NGO's ziet de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van de Conventie van Genève van 1951 m.b.t. de refoulementverboden en meenden dat Lidstaten die ogv. de Dublinverordening asielzoekers naar Griekenland sturen zich schuldig maken aan indirect refoulement.

2.3.2.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden.

Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Het UNHCR standpunt van juli 2007 is nochtans zeer duidelijk, het rapport 'The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims', dd juli 2007. In de begeleidende brief bevestigt het UNHCR dat Griekenland niet in orde is met het naleven van de verschillende Europese Richtlijnen en Verordeningen.

Door het feit dat de 'infringement procedure' nog hangende is voor het E.H.R.M. vraagt het UNHCR om de soevereiniteitsclausule die voorhanden is artikel 3.2 Dublin II-Verordening in ruime zin toe te passen:

"to make generous use of the sovereignty clause (art. 3(2) of the Dublin Regularion) given that the changes in Greek practice are partial and not yet set out in law".

Vrije vertaling:

"om royaal gebruik te maken van de soevereniteitsclausule (art.3(2) van de Dublin verordening, gezien de veranderingen in de Griekse praktijken slechts gedeeltelijk zijn en nog niet vastgelegd zijn in de wet."

Dit rapport van juli 2007 van het UNHCR bevestigt ook dat Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land, waar hun leven en vrijheid in gevaar is, laat terugkeren en dat dit een schending uitmaakt van het non-refoulementverbod. De Staten die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland zijn dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod."

"The short time-limit for filing an appeal against the "interruption" decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the firstplace would also bear responsibility for indirect refoulement." (UNHCR "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims", juli 2007, De verzoekende partij zet vet)

Vrije vertaling:

De terugsturing van asielzoekers naar Griekenland met "onderbroken" claim, UNHCR, juli 2007 "De korte tijdspanne om een beroep in te stellen tegen een "onderbrekings" beslissing, samen met een zwaarwichtige reden, zou in feite asielzoekers die terugkeren naar Griekenland enige substantiële bescherming van hun belangen ontnemen. Als Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land alwaar hun leven of vrijheid in gevaar is, laat terugkeren, kan dit een inbreuk betekenen van het Refoulementsverbod van Staten zoals opgenomen in Artikel 33 van de Conventie van 1951 met betrekking tot het statuut van Vluchtelingen. De Staat die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland is dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod."

Een overdracht aan Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

2.3.3.

In februari 2006 is de Europese Commissie een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland wegens niet-naleving van de Dublin II-verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers.

De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg (http://ec.europa.eu/community_law/eulaw/decisions/des_08_01_31).

De Belgische overheid schendt bij de uitlevering van asielzoekers in het kader van de Dublin II - verordening (oa. op grond van art. 10, 1) aan Griekenland op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951.

Het arrest van het Europees Hof van Justitie van 7 februari 1973 (zaaknummer 39/72) oordeelde dat een lopende 'infringementprocedure' op grond van het art. 226 EG- Verdrag (ex art. 169) het interstatelijk vertrouwensbeginsel tijdelijk opschort.

Het belang van het interstatelijk vertrouwensbeginsel staat bovendien expliciet vermeld in de preambule van de Dublinverordening:

"Overwegende hetgeen volgt:

(4) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden

vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen.

(8) Voor de geleidelijke totstandbrenging van een ruimte zonder binnengrenzen waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en voor de vaststelling van een communautair beleid inzake de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf van onderdanen van derde landen, waaronder ook gezamenlijke inspanningen voor het beheer van de buitengrenzen, is het nodig de verantwoordelijkheidscriteria op evenwichtige wijze en vanuit een oogpunt van solidariteit vast te stellen.

16) De doelstelling van het overwogen optreden, namelijk de vaststelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, kan niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt en kan daarom wegens de omvang of de gevolgen van het voorgenomen optreden, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt. Overeenkomstig het beginsel van evenredigheid zoals bedoeld in genoemd artikel gaat deze verordening niet verder dan hetgeen nodig is om deze doelstelling te bereiken.”

(De verzoekende partij onderlijnt)

Daarnaast heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening (stuk 5).

Door het Europees Hof voor de Rechtbank van de Mens werden ten aanzien van de verwerende partij reeds twee schorsingen uitgesproken in gelijkaardige ‘dossiers’ (stuk 6: dd. 1 september 2008 en stuk 7, dd. 21 oktober 2008).

2.3.4.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E.V.R.M. Zulks blijkt duidelijk uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 200, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352).

Dit arrest had betrekking op de vraag of een Tamil uit Sri Lanka door het Verenigd Koninkrijk naar Duitsland mocht uitgezet worden in het kader van de Dublin II Verordening.

Er bestonden twijfels over de mogelijkheid voor Tamils om in Duitsland als vluchteling erkend te worden.

Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin'systeem' over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers.

Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Staat die partij is bij het E.V.R.M., of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c, p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte wordt teruggestuurd naar Iran.

Ook uw Raad heeft dit omschrijven in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 (stuk 3).

“De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante a l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin,

doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement."

Vrije vertaling: "Op basis van het geheel van de elementen verschaft door de verzoekende partij bij de instelling van zijn beroep, overweegt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de verzoeker niet kan genieten, in geval van terugwijzing naar Griekenland, van alle procedurele garanties die worden geëist door het Verdrag van Genève, en meer in het bijzonder van het principe van non-refoulement naar het land waar de verzoeker zegt te vrezen voor zijn leven, in casu Irak. De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet."

2.3.5.

Diverse Europese rechters hebben de mankementen in de Griekse asielprocedure gesanctioneerd op die gronden.

In een gelijkaardig dossier, oordeelde de voorzieningsrechter van de rechtbank te Zwolle (Nederland) in het vonnis AWB 07/13878 van 25 mei 2007 dat:

"Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden".

(Vluchtelingenwerk Nederland, Voorzieningsrechter rechtbank Zwolle 25 mei 2007, AWB 07/13878, Update 2007, nr. 23, jaargang 13, 6 juni 2007, pag. 9/12)

Het Zweeds Hoog Gerechtshof heeft het uitwijzen van (Irakese) asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen in Griekenland (zie hoger).

De verzoekende partij heeft reeds in het vorige middel ook alle ander informatie die verschenen is omtrent dit probleem geciteerd (zie hoger).

Ook door het Frans Voorzitterschap van de Europese Unie werd eraan herinnert dat artikel 3 E.V.R.M. dient te worden toegepast in het kader van het terugsturen van kandidaat vluchtelingen naar Griekenland."

3.3.1. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het risico dat hij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar zijn land van herkomst zal teruggeleid worden, wijst de Raad er nogmaals op dat de Griekse autoriteiten hun asielwetgeving hebben aangepast en verzoeker niet aantoont dat er gelet op deze wetswijzigingen nog enig risico op een teruggrijving naar Afghanistan bestaat zonder dat zijn asielaanvraag effectief zou behandeld zijn volgens de in het gemeenschapsrecht voorziene minimumnormen. De Raad benadrukt in dit verband dat niet betwist is dat de 'infringement-procedure' werd stopgezet en verzoeker dus ten onrechte voorhoudt dat, gelet op deze procedure, het interstatelijk vertrouwensbeginsel zou zijn opgeschort. Nu verzoeker niet aantoont dat de richtlijn 2004/83/EG niet correct werd omgezet in Griekenland en nu niet betwist is dat de Griekse autoriteiten expliciet hebben gesteld dat verzoeker de kans zal krijgen een asielaanvraag in te dienen kan evenmin voorgehouden worden dat er geen 'effective procedural safeguards' aanwezig zijn in Griekenland.

Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel kan uit de 'eigen ervaringen' van verzoeker niet afgeleid worden dat hij in Griekenland het slachtoffer werd van foltering en van onmenselijke en vernederende behandelingen en straffingen.

Nu verzoeker zich verder beperkt tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet langer als actueel kan beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op het feit dat verzoeker de ter terechtzitting verstrekte toelichting van verweerder niet betwist dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

3.3.2. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van het non-refoulementbeginsel, zoals dit voortvloeit uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie of van de artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden worden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: het EG-verdrag), van artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG) en van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"2.4.1.

De Griekse Republiek werd op 19 maart 2007 door het Hof van Justitie veroordeeld wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Deze procedure werd ingesteld ten aanzien van de totaliteit van deze richtlijn, zodat kan aangekomen worden dat een schending van de volledige Richtlijn wordt onderzocht. In elke geval kan gewezen worden op een schending van de artikelen 11, 13 en 14, welke directe werking hebben en concrete verplichtingen in houden. Zoals reeds hoger vermeld is de Europese Commissie een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland wegens niet-naleving van de Dublin II-verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers.

De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg

(http://ec.europa.eu/community_law/eulaw/decisions/des_08_01_31).

Het UNHCR heeft in juli 2007 haar bezorgdheid geuit over het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin II-Verordening. Vooral de asielzoekers wiens asielprocedure onderbroken is doordat ze tijdens de procedure Griekenland verlaten, lopen risico op refoulement zoals reeds hierboven uiteengezet. Men doelde op de praktijk van de Griekse asielinstanties om onderbroken asielprocedures niet meer terug te openen na terugkeer in het kader van de Dublin II- Verordening. De Griekse overheid heeft dan deze praktijk gewijzigd, met onvoldoende garanties op een volwaardig onderzoek.

Volgens Amnesty International is de reden waarom de zaak doorgestuurd is naar het Hof van Justitie het feit dat er te weinig garanties zijn voor een volwaardig asielonderzoek na transfer naar Griekenland (Amnesty International, Greece: No place for an asylum-seeker, dd. 27 februari 2008).

Het ECRE, een Europese koepelorganisatie van vluchtelingenorganisaties, heeft de Europese Commissie een officiële vraag gesteld naar verduidelijking van de redenen van de doorverwijzing.

Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening (stuk 5).

Op 1 september 2008 en op 21 september 2008 werden schorsingen in gelijkaardige dossiers uitgesproken door het EHRM tegen de Belgische Staat (stuk 6 en 7).

2.4.2.

Indien de verzoekende partij, per impossible, toch wordt teruggestuurd naar Griekenland, dan moet worden vastgesteld dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen (zie o.a. het rapport van Pro Asyl,

http://www.proasyl.de/fileadmin/proasyl/fm_redakteure/Englisch/PE_Griechenland_291007.pdf, oktober 2007) en de petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008

http://www.proasyl.de/fileadmin/proasyl/fm_redakteure/Europa/Griechenland/Petition_Griechenland-engl.pdf).

Het sturen van de verzoekende partij naar een land waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG opgevangen zal worden, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 van het EG Verdrag.”

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 veroordeeld werd door het Hof van Justitie wegens de niet tijdige omzetting van de richtlijn 2003/09/EG herhaalt de Raad dat deze richtlijn na deze veroordeling werd omgezet in het nationaal recht (cfr. Presidentieel Decreet 220/2007, gepubliceerd in het Grieks staatsblad van 13 november 2007). In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de inbreukprocedure die door de Europese Commissie werd gestart tegen Griekenland werd reeds gesteld dat deze procedure van de rol werd afgevoerd. Ook de bemerkingen van het UNHCR van juli 2007, het verslag van Amnesty International van 27 februari 2008 en de bedenkingen van het ECRE laten, gezien de gewijzigde context, niet toe te besluiten tot de schending van de door verzoeker in zijn vierde middel aangevoerde bepalingen.

Door louter aan te geven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in drie zaken een ‘interim measure’ heeft genomen wordt evenmin aangetoond dat de aangevoerde bepalingen in casu geschonden werden.

Verzoeker toont door te verwijzen naar verslagen die dateren van voor de implementatie van de richtlijn 2003/09/EG en naar een Duitse petitie tevens niet aan dat de opvangfaciliteiten in Griekenland actueel niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen en dat het bestuur de aangevoerde bepalingen heeft miskend.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.